

Ze staan nog bij het graf. Het is een zonnige dag, eigenlijk te mooi weer om bij een pas gedolven graf te staan. Maar ze moeten. Het is hun heilige plicht om hier te staan. Ze hebben zojuist een held begraven en niemand in deze stad zal ooit weten hoe groot deze held is. Zij zijn de laatste.

“Mooi dat zij ook geweest zijn, helemaal uit Washington,”

“Ze moeten wel. Zonder hem waren zij er niet meer.”

“Klopt maar de President en de Stafchef zie je niet snel hier in deze uithoek.”

“Helaas niemand die ze gezien heeft, waar zijn de brave burgers van de stad. Alleen de politie was er. Zeker om te kijken of hij echt dood is.”

“Een schande, echt waar.”

De drie mannen staan onder de brandende zon in gedachten te kijken naar het graf. Dan als afgesproken draaien ze zich om en lopen in paraplas weg. Met stevige pas lopen ze de heuvel af naar het stadscentrum. De eerste de beste zaak waar ze koffie schenken en brood serveren stoppen ze. Ze lopen naar binnen en ze gaan zitten in de hoek. Een tafeltje voor vier al zijn ze met zijn drieën. De plek bij het raam met het gezicht naar de deur blijft leeg.

Ze bestellen koffie en bekijken de menukaart. Er stond niet veel bijzonders op. Het gebruikelijke vette recept waar ze hier zo gek op zijn. Mais kip was het enige dat er nog een beetje acceptabel uitzag. Dan maar drie keer de kip.

Met de serveerster komt een politieman aangelopen. Hij groet de vrouw een dan de drie mannen.

“Heren mag ik er bij komen zitten? Wij hebben elkaar gezien op de begrafenis van Meneer Kennedy, was zijn voornaam niet Henry? Ik ben inspecteur Bradley en doe onderzoek naar de moord van een meisje al hier en Henry Kennedy was mijn belangrijkste verdachten”

“Het is een vrij land, schuif maar een stoel aan. Deze plek houden we vrij voor Henry. Zou hij leuk hebben gevonden, een eigen plek. Dat is meer dan hij hier kreeg.”

De politie man laat niet zien dat hij het maar vreemd vindt en pakt een stoel en hij besteld meteen een koffie.

“Jullie kennen de stad niet. Er zijn dingen gebeurd hier. Er zijn mensen opgelucht dat de moordenaar nu eindelijk dood is. Het verbaasde mij trouwens dat er bezoek was uit Washington. Ik zou graag willen weten waarom en ik denk dat jullie het antwoord weten. Voor de mensen hier was hij een moordenaar.”

“Voor de mensen hier was hij een domme neger en die kun je overal de schuld van geven. Lekker makkelijk hoeft je niet verder te zoeken. De moordenaar loopt nog vrij rond neem dat maar van mij aan. Er zullen weer doden vallen. Henry was een hoop en het meeste weten jullie niet eens. Lekker dom zijn en de neger de schuld geven.”

“Wij of in ieder geval ik ben niet racistisch. Ik zie niet een schuldige mens omdat hij een neger is. Ik zie een man die schuldig is aan moord. En dan is die moord misschien lang al een tijdje geleden gepleegd maar moord is moord. En natuurlijk had niemand hem dood moeten schieten maar de sentimenten zijn nu eenmaal heftig hier.”

“Henry Kennedy is onschuldig dood geschoten en geen enkel sentiment kan daar hier iets aan veranderen. Weet jij waarom er hoog bezoek was vanuit Washington. Waarom de Stafchef hier was samen met de President van de US. Denk jij dat zij zouden komen als Henry echt een moordenaar zou zijn?”

“Nee, en daarom wil ik ook met jullie praten. Wie was Henry Kennedy.”

“laat mij het eerste deel vertellen. Van zijn geboorte tot die rot oorlog die ons allemaal beïnvloed heeft. Weet jij hoe oud Henry was? Nee, natuurlijk niet jullie weten hier helemaal niets van Henry en dat terwijl hij hier geboren was. In een arm gezin stond zijn wieg. Zijn moeder stond er alleen voor nadat de vader van Henry was gedood tijdens een ruzie hier in deze stad. Ze zochten en vonden een slachtoffer voor een diefstal die nooit gepleegd was. Henry was half wees. Groeide op zonder vader in een omgeving waar haat tegen negers net zo gewoon was en misschien nog steeds wel is als adem halen. Henry was een rustig kind dat goed kon leren maar hier geen enkele gelegenheid kreeg om dat te ontplooiën. Gelukkig was er een leraar die hem vertelde dat hij wat moest doen met zijn kennis. Maar hier naar een universiteit gaan was ondenkbaar. Het waren de jaren twintig en rassenscheiding was hier erg strikt. Henry hoopte dat hij in New York wel naar een hogere school kon gaan en

misschien wel naar de universiteit. Toen hij veertien was liep hij naar het dichtbij zijnde station om de trein te nemen naar New York. Een wandeling van een paar uur. Echter toen hij aankwam wilde zij hem geen kaartje verkopen voor de trein omdat hij zwart was. Negers mochten niet met de trein reizen werd hem verteld. Maar Henry liet zich niet tegen houden. Hij verstopte zich in een wagon met machine onderdelen. Die nacht vertrok hij uit de streek die hem niet veel goeds had gegeven. Door een fout van hem kwam hij nooit in New York terecht. Henry was in slaap gevallen en had daardoor de tussen stop in New York gemist. De trein was onderweg naar Canada en de eindhalte was in Québec of eigenlijk in Lévis aan de zuidkant van de rivier. Daar stopte de trein en werd Henry wakker. In de regen stapte hij uit. Eigenlijk gleed hij uit op de natte stalen treden en hij viel naar beneden. Zijn hoofd raakte iets hards en hij was buiten bewust zijn. Gelukkig voor hem zagen twee medewerkers hem vallen zodat hij direct hulp kreeg. Zij brachten hem naar een arts toe. Deze man was werkzaam als neuroloog in het ziekenhuis en eigenlijk was dat voor Henry de beste behandeling, het heeft hem het even gered. Hij was nog steeds buiten bewust zijn toen hij bij de dokter aankwam. Ze vertelde hem later dat hij twee volle dagen bewusteloos was. Toen hij bijkwam kon hij zich niets meer herinneren. Het arts en echtgenoot namen hem in huis, ja echtgenoot de vrouw van de neuroloog werkte als verloskundige in het zelfde ziekenhuis als haar man en was net als hij arts. In de VS op dat moment bijna ondenkbaar een vrouw als arts. Maar in Canada was dat iets normaler. Het was een kinderloos stel en ze besloten om Henry net zo lang te verplegen als nodig was. Toen hij zijn geheugen weer terug had en hun zijn verhaal had verteld en zijn droom besloten ze hem in huis te houden en te helpen. Henry wilde arts worden. Het echtgenoot hielp hem aan nieuwe papieren, zo werd hij ineens Canadees en hielpen hem met school. Hij werd uiteindelijk toegelaten op de universiteit. Hij sprak toen vloeiend Engels en Frans de twee talen van de streek.

Na zijn eerste jaar kreeg de neuroloog een baan aangeboden in Edinburgh en het hele gezin, dus inclusief Henry verhuisde naar Schotland. Daar maakte Henry zijn studie af. Aan de universiteit van Edinburgh. In zijn laatste jaar viel Hitler Duitsland Polen binnen en verklaarde de UK Duitsland de oorlog. Dat was in september 1939 maar er gebeurde feitelijk niets. Tenminste niet voor Engeland. Wel voor Polen natuurlijk.

Toen de Duitsers de lage landen binnen vielen, Nederland en België toen werd het anders. In april had Henry zijn laatste examen gedaan. Eind mei wist hij dat hij geslaagd was en toen stapte hij direct in de trein naar London om zich te melden voor het leger. Hij wilde als arts aan de slag. Op de universiteit had hij een Joods Duitse vriend en daar had hij Duits geleerd. Henry sprak drie talen vloeiend, Engels, Frans en Duits. Hij had een enorme talen knobbel. Toen zij hem leerde kennen sprak hij naar deze talen ook nog eens Noors, een beetje Portugees en een hand vol Italiaans. Na de oorlog sprak hij ook nog eens Russisch.

Henry werd naar Ramsgate gezonden om de troepen te helpen op te vangen die uit Duinkerke kwamen. Hij heeft daar gesprekken gevoerd met Britse soldaten maar ook met Franse en zelfs Duitsers die allemaal weg waren gevlochten uit de hel op het vaste land. Henry viel op en niet alleen als arts maar vooral om zijn talen kennis. Na drie weken Ramsgate werd hij ontbonden in London waar ze hem trainde om mensen te verhoren. Het hielp dat hij twee talen uit Europa sprak. Ze leerde hem daarnaast Portugees en Italiaans te spreken, en hij leerde snel.

Het was een goede zet om een zwarte man in te zetten om Duitsers te ondervragen, hij ving meer potentiële spionnen dat wie dan ook. Sommige konden hun minachting niet onderdrukken. Ruim een jaar bleef hij mensen ondervragen en screenen.

De roep om agenten in bezet gebied werd steeds groter en Henry leek een logisch persoon om verder te trainen. Hij kreeg les in het doden van mensen, sabotageacties opzetten en parachute springen. Na een korte maar heftige training zonden ze hem naar Frankrijk om een netwerk van de

ondergrondse te controleren. Henry leren om te doden was misschien in eerste instantie vreemd maar er waren twee redenen waarom hij een vlotte leerling was. Zijn schoolvriend was gedood in Noorwegen waar hij als arts werkzaam was. Een SS'er had geen enkel respect voor het Rode Kruis. En de tweede reden was de haat die de Duitsers lieten zien naar alle niet Ariërs. Zijn ellende uit zijn jeugd speelde uiteraard mee.

Er waren vermoedens dat de Duitsers op de hoogte waren van dit netwerk. Hij heeft in een half jaar tijd een aantal mensen weten op te pakken. En dat deed hij niet zachtzinnig. Zo vertelde hij ooit dat ze twee wagens overvielen, een vrachtwagen met twaalf soldaten en een wagen met een hoge officier. Na een korte schermutseling waren er naast de officier nog drie soldaten levend. De officier had een koffer aan zijn pols vastzitten met een ketting. Het verzet had al eens kennis gemaakt met die dingen en dat was meestal niet goed afgelopen. De officier weigerde om de tas te openen. Dus vroeg Henry het aan de soldaten. De eerste zei nee, waarop Henry aangaf dat de soldaat dan geen enkele nut had en sneed hem de strot door. Ook de tweede soldaat onderging het zelfde lot. De derde vertelde hoe de tas te openen en werd gespaard. Hij moest vertellen wat hij gezien had. De koffer werd geopend en met de papieren waren ze in London heel blij. Er stonden schema's in en troepen bewegingen. Ook een lijst met dubbelagenten werd buit gemaakt. De officier werd tegen een boom gebonden en gebruikt als schietschijf voor het oefenen met pijl en boog. Toen de Duitser hem vonden staken er vijftien pijlen uit zijn lijf. Zijn hand waar de koffer aan had gezeten lag naast het lijk.

Na deze actie ging Henry van Frankrijk naar Portugal waar hij gevluchte Franse en andere Europeanen screende voordat zij naar Engeland gingen.

In 1944 was hij in Normandië om verkenningsstochten te maken. Hier hebben wij hem uiteindelijk ontmoet. We ontmoeten hem op 8 juni ten zuiden van Colleville sur Mer. We waren van het strand af en hadden twee dagen vol gevochten tegen de Duitsers. We waren op. We hadden alles gegeven op het strand en we zaten nu in een schuur. Kapot onze wonden te likken. Op het strand was een hel. Links en rechts vielen vrienden dood neer. We konden maar één kant op maar we wilde de andere kant op. Op het strand lagen onze vrienden. Wij hadden moord in ons hart, elke Duitser die we tegen kwamen werd gedood uit wraak, ongeacht wie het was.

Van af FOX Green waren we doorgestoten en zaten we ineens achter de linies. We stuiten op een transport en namen dat onder vuur. Iedereen werd door ons gedood. In de schuur was ons eerste rustpunt. We waren nog maar met vijftien man en één officier. Niet slecht voor een groep dat begon met tachtig man, de rest lag op het strand. Die nacht hadden we wachtposten uitgezet en sliepen we om de beurt een beetje. Het zal middernacht zijn geweest toen Henry in eens op dook.”

“Laat mij de rest vertellen. Ik was immers samen met Henry op pad. Ik ben net als Henry Canadees, alleen ben ik dat door geboorte en hij door naturalisatie. Maar voor ons maakte dat geen enkel verschil. Wij waren broeders, familie al hadden wij een duidelijk ander achtergrond. Wij kozen er voor om familie te zijn. Ik leerde Henry kennen in 1943. Ik was naar Lissabon gestuurd om Henry mee te nemen naar Italië. De invasie aldaar stond op het punt te beginnen en ik moest een team samen stellen om een munitiefabriek op te blazen in de omgeving van Turijn. Deze werd zwaar bewaakt door anti luchtdoel kanonnen. De fabriek moest plat. Ik koos Henry vanwege zijn talen knobbel en zijn totaal gebrek aan angst. Hij accepteerde mijn voorstel direct. Ondanks dat Portugal niet bezet was waren er veel Duitsers in Lissabon en stond Henry op het punt om ontdekt te worden. Hij moest weg daar. We trokken met vier andere mannen door Spanje naar Barcelona en zouden van daar uit met de boot naar Genua gaan. Echter halverwege werden we ontdekt door het Spaanse leger die een Duitse patrouille op ons af stuurde. Officieel was Spanje neutraal maar in werkelijkheid steunde ze de Duitsers waar ze konden. Wij werden achtervolgt door een groep Duitse SS troepen. Meedogenloze moordenaars. Vlakbij Barcelona ik geloof bij Carne moesten we een rivier oversteken. We stuurde

drie man vooruit om een schip te regelen en wij bleven achter samen met Stan. We gaven Stan een machinegeweer en hij moest op een vast punt blijven om de SS'ers naar zich toe te lokken een kleine verhoging waar hij een goed uitzicht had en redelijk beschut zat.

Henry en ik bleven wat achter om op de flank de moffen aan te vallen. We deden dat met pijl en boog al hadden we natuurlijk ook onze vuurwapen. De eerste die viel was de officier. Henry schoot een pijl dwars door zijn strot. Hij stierf direct en in alle stilte. We werkten snel en efficiënt. Binnen no time waren de SS'ers uitgeschakeld. Ik geloof dat Henry er een bijna diabolisch genoeg in schiep om Duitsers te doden.

Maar goed we trokken op naar Turijn en inderdaad het lukte om de fabriek plat te leggen. We zwierven door Italië en saboteerde er lustig op los. Vlak voor de grote invasie kregen we opdracht om naar Caen te gaan om daar een aanslag te plegen op een SS officier en om plannen te stelen van de verdediging van Parijs. Echter toen wij in Caen aankwamen was hij naar het front. Hij zou de 6^e weer terug zijn maar toen kwam de invasie en wij hebben de man nooit gezien. Hij bleek in een van de bunkers gedood te zijn door een groep Yanks. Wij zochten een schuilplaats en vonden deze mannen.”

“Ik vertel de rest wel, ik stond immers op wacht. Het was donker en in de verte klonk nog steeds de harde klanken van geweschoten en kanonnen. Ik stond op wacht en wist dat er moffen in de buurt waren dus ik was alert. Je kan je vast indenken dat het dun door mijn broek liep toen ik in eens oog in oog stond met een in en in zwarte man die ineens vlak voor mij opdook uit het niets. Ik draaide mij om, om mijn maten te waarschuwen en stond oog in oog met hem.

Wij bleven bij elkaar al werd onze groep steeds kleiner. We vochten ons een weg door Frankrijk en uiteindelijk gingen we met vijf man in Duinkerke aan boord en lieten we de oorlog eindelijk achter ons. Maar voor het zo ver was moesten we twee keer door de hel en weer terug. Hier liet Henry zien uit wat voor hout hij gesneden was. Wij gingen met Henry en Charles mee terug naar de kust. We zagen Amerikaanse soldaten van het strand weggaan en wij liepen terug naar het strand terug de hel in. Henry wist in welke bunker we moesten zoeken en dus gingen we daar naar binnen. De Amerikanen hadden de bunker al veroverd maar hadden in hun haast om van het strand af te komen niet goed om zich heen gekeken. Er zaten nog wat SS'ers in de bunker, of weer wie zal het zeggen. Wij ontdekten ze toen zij het vuur op ons opende en een van onze mannen dood neer viel. Na een korte heftige strijd wisten wij te overwinnen. Het kostte ons één dode en drie gewonde. Henry ontfermde zich over deze drie mannen en zorgde er voor dat zij naar Engeland werden verzonden. Weg uit de oorlog.

De houding van Henry zorgde wel voor problemen met de Amerikanen. Zij waren niet gewent aan een neger die bevelen gaf, vaak weigerde zij ook gewoon te luisteren. Onze kapitein Mark Hennessey stond er elke keer bij maar hield zijn mond, Henry had nu eenmaal een hogere rang. Maar de Amerikanen reageerde vaak pas nadat Hennessey aangaf dat de kolonel zijn bevel uitgevoerd diende te worden. Engelse en Canadese soldaten reageerde een behoorlijk stuk sneller, al zaten daar ook stommelingen tussen.

We vonden de gezochte SS'er, dood en zonder de documenten. We leerde al snel dat de VS de documenten had maar dat was vergeten door te geven aan de andere geallieerde, maar ach dat gebeurde wel vaker.

Vanaf het strand trokken wij naar het noorden. Bij Rouen trokken wij de Seine over. Klinkt makkelijk alleen de Duitsers hadden de enige brug nog stevig in handen. Van tegenover de brug keken wij wat de beste mogelijkheid was. Tussen de kapot geschoten huizen. We zagen dat de Duitsers een uitkijk post hadden in de toren van de kathedraal van Rouen. Vandaar uit konden ze de hele zuidkant van de stad in de gaten houden. Hun artillerie stond ten noorden opgesteld en werd van uit de toren

gestuurd. We zagen hoe effectief hun uitkijk punt was toen er tanks aankwamen. De een na de ander werd uitgeschakeld.

Henry besloot dat wij naar de overkant moesten om de toren uit te schakelen. Henry en ik besloten om te gaan, wij konden goed zwemmen. Midden in de nacht zwommen wij dan ook naar de overkant. Onder dekking van de nacht, geen lantaren branden, nergens was er licht te zien. Schuifelend zochten wij de weg naar de kathedraal. Daar was ik getuigen van de vaardigheid van Henry met pijl en boog. We moesten wel wat mensen uitschakelen voordat we in de kerk aankwamen. In de kerk zelf slopen wij de toren in. We wisten drie mannen uit te schakelen en daarna hebben wij het platform opgeblazen zodat ze daar geen gebruik meer van konden maken. Onderweg terug werd de weg naar het water afgesneden zodat wij de stad in moesten. Tussen de ruïnes zochten wij ons een weg toen we ineens werden aangesproken. Twee man doken voor ons op. Franse verzetsmensen. Zij namen ons mee dieper de stad in. In een kelder onder een kapotgeschoten huis was hun hoofdkwartier. Daar lagen twee piloten, jonge jongens, gewond op en bed. Henry aarzelde geen seconde en ging direct aan de slag om schone verbanden aan te leggen en de wonden te verzorgen. Een van die piloten is de huidige President. Toen Henry kwam waren de wonden slecht verzorgd, de kans dat hij daar zou overlijden was redelijk groot. Mede door onze actie konden de Amerikanen de brug oversteken en de stad bevrijden. Ik kon hospik soldaten naar de kelder leiden en daar konden ze de verzorging van de twee piloten overnemen. Henry gaf wel duidelijke instructies hoe de wonden te verzorgen. Dat heeft hen het leven gered.

Uiteindelijk kwamen wij aan in Amiens. De weg er naar toe was een weg van vaak vechten en schuilen maar we kwamen redelijk ongeschonden in Amiens aan. Onderweg waren we maar één man kwijt geraakt. In Amiens brak de hel uit. De SS had er een aantal tanks staan en er liepen ruim honderd goed getrainde zwaar bewapende SS in de stad alleen al. Buiten de stad lagen ruim tweeduizend soldaten te wachten op de Britten. Wij waren daar om inlichtingen te verzamelen. Onze groep stond onder leiding van Henry en Charles. Helaas is onze kapitein, Mark Hennessy, in Amiens gesneuveld. Het was ene goed mens, een fijne officier.

In Amiens moesten we voorzichtig opereren, overal vijandige ogen. Maar het lukt uiteindelijk om met zes man de villa binnen te komen waar wij wisten dat inlichtingen waren die wij zochten. Helaas brak de hel los op de weg terug. Puur pech. Er kwam een klein konvooi de stad in en zij stopte vlak voor de villa waar wij net uitkwamen. Een kort maar hevig gevecht volgde waarbij wij alleen maar de villa terug in konden gaan. De mannen die buiten waren werden al heel snel ontdekt en zij hebben het helaas niet overleefd. Wij waren met zes man naar binnen gegaan en er waren nu nog maar vier over. Henry, Charles Scott en ik. Wij wisten uiteindelijk te ontsnappen via een kelderraam, Scott was gewond maar in staat weg te komen. Net buiten de stad pikte de SS'ers ons spoor weer op. Henry stond er op dat wij een weg zochten naar de kust, hij zou de Duitsers zo lang mogelijk tegenhouden en ons dan ontmoeten in Duinkerke, nog een behoorlijk eind weg maar onze enige mogelijkheid. Wij trokken door en hoorde Henry het gevecht aangaan. Na vier dagen kwamen wij aan in Duinkerke waar een man ons opving. Daar moesten we wachten op Henry, die kwam na twee dagen maar niet alleen. Onderweg had hij een gewonde Yank opgepikt. Ondanks zijn verwonde arm had deze man Henry geholpen om de Duitsers op het verkeerde spoor te zetten. Deze man ken jij nu als de Stafchef van het Amerikaanse leger en een van de belangrijks adviseurs van de President."

"Dus deze Henry komt hier vandaan, gaat naar Canada en Schotland, wordt arts en vermoord met veel gemak Duitsers. Tussen het moorden door red hij het leven van de toekomstige president en dat met voor mij reden zijn om hem niet schuldig te verklaren aan een moord die hier gepleegd is. Volgens mijn nog steeds door Henry. Er is een meisje gevonden, een blank meisje met haar strot doorgesneden, de methode die Henry in de oorlog heeft verfijnt geloof ik."

“Jij hebt niet goed opgelet, maar goed hij heeft inderdaad veel vijanden gedood en inderdaad veelal door ze de strot door te snijden.”

“Het verhaal gaat verder, ik was bij hem en ik bleef ook bij hem na de oorlog. Wij zijn samen via London terug gegaan naar Canada. Joe ging mee maar meer voor mijn zus dan voor mij. Uiteindelijk is hij ook met haar getrouwd.

Henry ging eerst naar Schotland naar zijn adoptieouders. Daar zijn wij met zijn vijven, Joe, Rob, Henry mijn zus en ik een paar weken gebleven. Henry was blij dat het vechten over was en dat hij zich kon storten op zijn arts zijn. Joe en ik hadden geen idee wat we gingen doen. Joe had niemand meer om naar terug te gaan en mijn familie woonde in Canada. Ook voor Rob was de oorlog dan wel afgelopen maar iets om naar terug te keren was er niet. Na vier weken Schotland stierf geheel onverwacht de adoptie moeder van Henry. Haar man en Henry waren er kapot van. Ze besloten om terug te gaan naar Canada. Niet naar Quebec maar naar Hamilton waar mijn familie vandaan komt. Daar vond Henry een baan in het ziekenhuis, waarschijnlijk met hulp van zijn vader. Daar vond Henry ook zijn vrouw, die gelukkig vorig jaar is overleden. De moord op Henry had zij niet aangekund. Helaas geen kinderen. Maar het was een gelukkig huwelijk. Henry had het nooit over de oorlog. Joe en ik kwamen te werken in het bedrijf van mijn vader en uiteindelijk namen wij de zaak over. Joe bleek een talent te zijn met hout. Wij maken en verkopen houten meubelen. Alles en zelfs op maat. Rob vond uiteindelijk een baan in de psychiatrie. Hij is een autoriteit op het gebied van posttraumatisch stress syndroom behandeling. De stiefvader van Henry is uiteindelijk van verdriet om zijn grote liefde overleden. Vijf jaar na haar dood.

Henry werd een bekende man in de stad. Hij was geliefd bij iedereen. Naast zijn werk in het ziekenhuis was hij actief in de politiek. Tot twee keer toe werd hij bijna burgemeester, alle twee de keren moest hij om familieomstandigheden nee zeggen. De eerste keer stierf zijn echte moeder en moest hij hier naar toe om de begrafenis te regelen. Hij heeft nooit gesproken over wat hij hier zag en meemaakte. Zijn vrouw werd hier bedreigd om haar man, een gemengd huwelijk daar waren ze hier nog niet klaar voor. Hij werd bijna in de gevangenis gegooid omdat hij zijn vrouw kuste op straat. De politie liet hem gaan vanwege zijn Canadese paspoort. Zo achterlijk waren de mensen hier en misschien zijn er nog wel mensen hier die nog zo achterlijk zijn.

De tweede keer moest hij met een ontsteking opgenomen worden in het ziekenhuis. Burgemeester werd hij uiteindelijk niet maar hij had wel zitting in het parlement. Hij beheerde de portefeuille volksgezondheid voor een aantal jaar.

Hij kwam regelmatig in de VS. Niet hier in de buurt maar wel in Washington. Hij bleef vriendschap houden met de twee mannen die uiteindelijk zo hoog opklommen op de maatschappelijke ladder. De twee kwamen ook vaak bij hem in Hamilton. Vriendschappen uit de oorlog hebben iets speciaals. Twee weken geleden werd zijn echte broer hier dood aangetroffen. Daarom was hij hier. En dat heeft hij met de dood moeten bekopen.”

“Er is hier geen Kennedy dood aangetroffen. Niet dat ik weet tenminste.”

“Klopt, zijn naam zoals die hier ooit bekend was is dan ook niet Kennedy. Dat is zijn familienaam uit Canada. Hier was zijn naam Prattville. Jackson Prattville was zijn echte broer. Henry is net als zijn broer geboren aan de oevers van Lake Speigner is een krotten dorp.”

Jackson Prattville ken ik wel. Hij is inderdaad dood aangetroffen. Hij had ruzie gehad met de verkeerde en is toen dood geschoten, een tragisch ongeluk.”

“Daar twijfelde Henry enorm aan, net als wij enorm twijfelen aan zowel de moord op Henry als de moord op zijn broer. Ik zeg duidelijk moord omdat het volgens mij niet gaat om een tragisch ongeluk. Maar laat ik eerst mijn verhaal vertellen, dan wordt duidelijk welke connectie ik heb, had met Henry. Ik net als Joe Brits, mijn naam is Rob Jackson. Toevallig is mijn achternaam gelijk aan de voornaam van Henry's broer. Grappig nietwaar? Goed mijn oorlogsverhaal begon in Nederland, bij de wat later bekend zou staan de slag om Arnhem. In een glider werden wij neer gelaten even ten noorden van het plaatsje Wolfheze. Wij hadden pech. De glider kwam tot stilstand zo'n beetje vlak voor de neus

van een Tiger tank. Nog voor we konden uitstappen werd de glider onder vuur genomen door de tank. De eerst granaat vloog dwars door de glider heen. Een glider is gemaakt van hout en tentdoek. Heel weinig bescherming. Met hun machine geweer maakte de tank het af. Daarna kwamen de soldaten als schietend naar de glider toe. Ik lag onder een lijk van wat een paar minuten daarvoor nog mijn vriend was. Nu lag hij onherkenbaar in een plas bloed. Ik lag er onder toen de soldaten de glider binnen kwamen. Ze liepen over de lijken heen naar de cockpit om daar de vluchtgegevens mee te nemen. Ook vonden ze een compleet draaiboek van de hele actie. Ze verlieten de plek en ik kwam heel voorzichtig de glider uit. Als door een wonder zonder verwondingen. Ik had zelfs mijn wapen nog bij mij. Ik zag om mij heen paratroepers naar beneden komen en Duitse soldaten die ze al dood schoten nog voor ze de grond haalde. Ze stonden vrolijk naar elkaar te schreeuwen en onder tussen tientallen jonge parachutisten uit de lucht te schieten. Ik kreeg een waas voor mijn ogen en begon in het wilde weg te schieten. Hoeveel ik er gedood heb weet ik niet maar mijn actie kwam ten einde door een granaatinslag vlak bij mij. Ik vloog door de lucht en kwam in de struiken terecht. Daar bleef ik gewond liggen. Later op de weg terug naar Engeland kreeg ik te horen dat ik door Poolse soldaten ben weg gedragen en dat ik minstens twintig Duitser heb gedood. Ik verkeerde de hele weg in een toestand van regelmatige bewusteloosheid. In het vliegtuig was ik even bijgekomen maar echt tot bewustzijn kwam ik pas in Folkestone in het ziekenhuis. Daar heb ik Henry leren kennen. Ook hij en Joe lagen in het ziekenhuis, Henry was in zijn arm geraakt, en Joe had een kogel in zijn been gekregen. Alleen Charles was niet in het ziekenhuis. Niet als patiënt. Ik was niet lichamelijk gewond en ze wisten dan ook niet zo goed wat ze met mij aan moesten. Henry nam mij mee om zijn vader te ontmoeten. Hij was er van overtuigd dat zijn vader mij kon helpen. Dus ik ging mee. Dokter Kennedy heeft mij inderdaad geholpen. Niet alleen met mijn gesteldheid maar vooral om mijn leven weer op de rit te krijgen. Ik sliep in die tijd niet omdat als ik mijn ogen sloot ik weer in de glider zat. Zo nu weet u wie wij zijn en hoe wij Henry kennen.”

“Hebt u ooit in een oorlog gevochten inspecteur?”

“Nee, nooit maar ik zie de relevantie niet echt. Mijn broer heeft gevochten in Korea, maar ik nooit nee.”

“De relevantie had u geweten als het wel het geval was.”

“Ik wil u allemaal uitnodigen om morgen op het bureau te komen. Ik zal dan de hele zaak uitleggen en dan kunt u zelf zien waarom wij die Henry als hoofdverdachten zien. Misschien zien jullie dingen anders dan wij maar voor ons is de hoofdverdachten dood en de zaak gesloten. Dank jullie wel voor de verhalen maar het is inmiddels laat. Laten we morgen afspreken, is tien uur goed voor u?”

De drie mannen knikken instemmend en de politie man staat op en verlaat het restaurant.

De volgende dag komen de drie mannen het politie bureau binnen en zien een hele delegatie staan bij de balie. Op het moment dat zij binnen komen komt inspecteur Bradley samen met een nogal corpulente man de hal binnen. Met een hogere stem dan je zou verwachten nodigt de dikke man de hele groep uit om hem te volgen, inclusief de drie vrienden. Ze lopen een vergaderzaal binnen waar ze allemaal een plek zoeken.

De dikke man begint te spreken.

“Mijn naam is Rafferty en ik ben hier het hoofd van politie. Ik heb begrepen dat u hier allemaal bent vanwege Henry Kennedy. Laten we beginnen met ons voor te stellen. Ik ken niemand van jullie en dat wil ik wel geloof ik.”

Een man in een goed zittend pak, waarschijnlijk een bodybuilder, neemt als eerste het woord.

“Mijn naam is Derk Joplin en ik werk voor de Canadese regering. Welke functie ik daar heb is niet relevant. Ik wens opheldering waarom er hier een Canadees staatsburger, en politicus, is dood geschoten en wat voor onzin het is dat hij een moordverdachten is. Hier moet een heel duidelijk verhaal op komen want dit accepteren wij niet.”

“Wij, mijn collega special agent Woolson en ik speciaal agent Melville zijn van de FBI en wij onderzoeken deze moord, en wij zien de dood van Henry als een doodordinaire moord.”

“Ik ben en vertegenwoordiger van de regering en mijn taak is deze hele zaak in goede banen te leiden. Namens de President neem ik dan ook de leiding op mij en ik verzoek u dan ook om alle onderzoeksresultaten met betrekking op de moord op Henry Kennedy en zijn broer Jackson Prattville aan ons over te dragen. De drie vrienden van Henry vormen samen met ons een onderzoeksteam. Mijn naam is Silvester, mijn functie doet er ook niet toe, zie mij maar als de vertegenwoordiger van de regering.”

“Dat gaat zo maar niet. Ik ben hier het hoofd van de politie en ik heb de leiding. Er is trouwens ook geen spraken van moord. Henry is door een politieman dood geschoten omdat hij een voortvluchtig moordenaar is. En die Jackson Prattville is dood omdat hij op het verkeerde moment op de verkeerde plek was. Een tragisch ongeluk.”

“Die moordenaar van Henry wil ik nu spreken en reserveer maar al vast een cel voor hem. Het interesseert mij niet dat het een politieman is, hij heeft een onschuldig burger van een bevriend land doodgeschoten. Bij dezen is hij gearresteerd. Binnen een paar uur komen er federale agenten om hand en span diensten uit te voeren. Als de agent zich niet vrijwillig meld dan pakken zij hem wel op, en ik kan u verzekeren dat zoiets niet zachtzinnig zal gaan.

Ik heb volmachten van de President, als u die in twijfel wil trekken dan raad ik aan om contact op te nemen met het Witte Huis. De onderzoeksresultaten graag binnen een uur. Wij gebruiken deze zaal wel zo lang. U kunt gaan.”

‘Dit is mijn district en ik laat mij niet zo maar weg jagen door iemand uit Washington en zeker niet om een paar dode negers.’

De twee agente van de FBI stonden op, liepen op Rafferty af. Een van hen begon al te vertellen wat zijn rechten zijn terwijl de andere een setje handboeien tevoorschijn haalde. Binnen no time zat de hoofd van politie schelden en vloekend maar wel met handboeien om in zijn stoel.

“En u inspecteur Bradley wilt u wel helpen, of moeten wij u ook in de boeien slaan. Het maakt voor ons niet veel uit. Desnoods laten we de gouverneur de noodtoestand uit roepen. Dan heeft niemand van de lokale bestuurders nog iets te vertellen.”

“Nee ik werk mee. Gisteren heb ik met de vrienden van Henry Kennedy gesproken en ik wil meer weten over deze man, de hele zaak intrigeert mij nu enorm. De reactie van mijn baas deel ik niet, het verbaasd mij wel zo’n heftige reactie. Ik zal alle papieren halen die te maken hebben met deze zaken. De verantwoordelijke politieman zal ik oproepen en hier naar toe brengen, wat moet ik doen met commissaris Rafferty? Laten we hem vrij?”

“We laten hem zeker niet vrij. Obstructie is ook strafbaar. Voer de man af, zet hem maar in een cel kan hij nadenken indien mogelijk. “

De welwillende inspecteur liep weg en kwam even later terug met een doos vol met bewijsmateriaal en persoonlijke spullen van Henry en de agent die het fatale schot had afgevuurd.

“Mijn naam is Glenn Speed en ik ben agent alhier. Ik heb begrepen dat er wat onduidelijkheden zijn omtrent de dood van Henry Kennedy. Daar kan ik alles over vertellen want ik heb dat beest doodgeschoten, en ik zou dat zo weer doen als ik de kans krijg. Dus vraag maar”

Sylvester neemt het woord en de twee agenten van de FBI doorzoeken ondertussen het bewijsmateriaal.

‘Agent Speed, als u nu eens in uw eigen woorden verteld waarom u Henry Kennedy heeft dood geschoten, waarom u dacht dat u geen enkele keus had.’

“Goed dan. Twee maanden voor dat ik die meneer Kennedy zag lopen was er hier een moord gepleegd. Er was een meisje van dertien beestachtig verkracht en vermoord. Een ooggetuigen had gezien dat Henry Kennedy daar aanwezig was. Ik zag hem lopen vlak bij het kerkhof en ik vroeg wat hij daar deed. Hij vertelde dat hij naar een graf was wezen kijken. Het meisje ligt daar, de schoft had gewoon gekeken of ze daar lag. Ik vroeg naar zijn papieren en toen hij deed alsof hij die wilde pakken trok hij een pistool. En dus schoot ik hem dood. Heel simpel. Ik had al lang gezien dat hij de moordenaar was.”

“Agent Speed, hoe herkende u hem?”

“Ik heb de getuigen gesproken en samen met de tekenaar het signalement opgemaakt. Ik zou de schoft uit duizenden herkennen.”

“Ik heb hier de tekening en ik vind het niet echt lijken op meneer Kennedy. Ik vind de tekening erg algemeen. Waar komt uw overtuiging vandaan dat de man die u zag lopen de moordenaar was.”

“Zoals ik al zei ik heb gesproken met de getuigen en de tekening mee helpen maken. Ik ken de moordenaar beter dan die tekening. De manier van lopen alles, een mens is meer dan een tekening.”

“Dat laatste klopt wel maar ik ben niet echt overtuigd als ik alleen naar de tekening kijk.”

“Agent Speed, mijn collega en ik zoeken nu in de stapel van bewijsstukken maar ik zie nergens het pistool liggen dat meneer Kennedy bij zich had. Licht dat ergens anders?”

De agent kijkt even om zich heen en pak dan een pistool uit zijn binnen zak.

“Dit is het wapen dat ik bij hem vond.”

De FBI agenten kijken elkaar vol verwondering aan. Sylvester wil duidelijk wat zeggen maar Joplin is hem voor.

“Wat doet u met bewijsmateriaal in uw zak. Is dat uw pistool misschien. Mocht dat zo zijn dan zal ik er voor zorgen dat u hangt voor moord, al dan niet letterlijk. De doodstraf bestaat officieel niet meer in Canada maar ik wil me hard maken dat er voor u een uitzondering gemaakt wordt, wij houden er niet van dat staatsburgers van ons mooie land worden afgeslacht door een racistische idioot zoals u, mocht dit uw wapen zijn natuurlijk.”

“Namens de regering wil ik aangeven dat wij heel graag aan een uitleververzoek zullen voldoen. Maar eerst de vraag die wij allemaal willen weten, wat doet een stuk bewijsmateriaal in uw zak?”

Agent Speed kijkt om zich heen, steun zoekend bij de inspecteur die naast hem staat maar niemand zal die steun verlenen.

“Ik ben vergeten hem af te geven”

“Agent Melville wilt u deze man in hechtenis nemen, voorlopig omdat hij met bewijsmateriaal heeft geknoeid en misschien wel voor moord.”

De drie vrienden van Henry lezen ondertussen het verslag van de verkrachting en de uiteindelijke moord.

“Volgens de datum is dit meer dan twee maanden geleden geweest. Toen was Henry in Canada. Volgens mij gaf hij toen een lezing in Toronto. Dat moet uit te zoeken zijn.

Henry droeg sinds de oorlog geen pistool of wat voor vuurwapen dan ook meer, Hij heeft sinds de oorlog geen vuurwapen meer in bezit gehad. Hij vertelde altijd dat hij genoeg dood en verderf heeft gezien voor zijn hele leven.”

Het was voor Joplin een koud kunstje om te telefoneren met de universiteit van Toronto waar Henry inderdaad die dag een lezing gaf. Een ijzersterk alibi en dat in een paar minuten. De hele zaak stonk naar racisme als hij dat al niet deed.

Onnodig te zeggen dat agent Speed voorlopig vast bleef zitten. Het onderzoekstem bleef in de stad om alle gegevens uit te pluizen, inclusief de moord op de broer van Henry. In het hotel hadden ze een hele verdieping tot hun beschikking en ook op het politiebureau kregen ze inmiddels alle ruimte. Hoofd van de politie Rafferty had na twee nachten in de cel de vrijheid weer tergekregen en liet zich niet zien.

Op een dag werd het vermoorde lijk gevonden van een 14 jarig meisje. Bruut verkracht en daarna met een mes bewerkt. Haar mond was uitgerekt en haar ogen blauw geslagen. Uit haar rechter oor kwam een straaltje bloed. Kneuzingen en snij wonden op haar armen, ze had zich duidelijk verzet, en geronnen bloed onder haar nagels. Haar benen lagen wel heel erg ver uit elkaar. Haar linkerbeen was duidelijk uit de kom getrokken. Lijnen van bloed door een mes getrokken op haar benen. Haar kleding aan stukken. En de doodsoorzaak was duidelijk te zien. Meer dan vijftien messteken telde de schouwarts. Haar geslachtsorgaan was net als haar anus kapot gescheurd. Hier was een extreem gewelddadig beest bezig geweest. De eerste conclusie van Joplin was heel droog dat Henry deze moord in ieder geval niet had kunne plegen, hoewel het een kopie was van de eerste moord wist inspecteur Bradley te vertellen. Volgens Silvester kunnen ze nog en verdachte schrappen namelijk agent Speed, die zat nog steeds vast.

De agenten van de FBI trommelen een groot aantal agenten op en het zoeken naar de dader kan beginnen. De hele omgeving wordt zo snel mogelijk afgezet om goed naar sporen te kunnen zoeken. De plaatselijke politie wordt op een afstand gehouden. Zij mochten rondom de stad controle posten opzetten. Niemand mag ongemerkt de stad verlaten.

Al snel vinden ze voetsporen en een duidelijke afdruk. Een bebloede handpalm tegen een boom aan en kledingresten. Ook vinden ze een stuk touw. Om de pols van het dode meisje zijn duidelijk touw sporen te zien. Ook vinden ze een sleutel van een auto liggen naast het touw. De merknaam er ingewalst. Dat scheelt een stuk in het zoeken. Als het lijk wordt opgetild om naar het mortuarium gebracht te worden vinden ze onder het lijk een gouden manchetknoop. De dader zal waarschijnlijk iemand zijn met een verloren manchetknoop en een auto, een Cadillac Seville zonder contactsleutel. Een luxe redelijk dure wagen.

In het mortuarium ontdekt de arts dat de snijwonden met een gekarteld mes zijn gemaakt, dat wil zeggen de snijwonden. De steekwonden zijn met een glad mes gemaakt. Ook ontdekt de arts dat er gezien de afdrukken waarschijnlijk twee daders actief zijn geweest. Op de plaats van het misdrijf worden ook twee verschillende schoenafdrukken gevonden waarmee het vrijwel vaststaat dat het er inderdaad twee zijn geweest. De ene schoenmaat is groter en dieper dan de ander. Twee mannen van verschillend postuur.

Als een FBI agent garages af loopt hoort hij bij een garage een monteur zeggen dat hij een sleutel moet bestellen voor een klant. De agent loopt naar binnen en vraagt om wat voor auto dat gaat. Als hij hoort dat het hier om een Cadillac gaat is hij natuurlijk meer dan geïnteresseerd. De monteur moet de sleutel maar gewoon bestellen maar wel bellen als deze binnen is en de klant hem komt halen. De monteur zegt de klant niet te kennen, hij heeft een telefoonnummer dat hij kan bellen. De FBI wil eerst sporen onderzoek doen en zeker weten dat de eigenaar van de afgebroken sleutel de dader is.

Twee dagen later is de nieuwe sleutel klaar en komt de klant deze ophalen. De FBI wacht in de garage. Er komt een wat gezette man, uit het sporen onderzoek blijkt dat een van de mannen nogal fors is, aan om de sleutel op te halen. Als hij de sleutel in zijn handen heeft pakt de FBI hem op. Op

straat, iets van de garage af staat de Seville met op de passagiersstoel een jongere man. Ook deze wordt mee genomen samen met de auto.

Ondertussen heeft de FBI door goed sporen onderzoek te doen een connectie gevonden tussen de zaken. Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is het in alle gevallen dezelfde dader. De moordenaar van het eerste meisje twee maanden geleden en die van een paar nachten geleden zijn dezelfde mannen. Twee moordenaars. Een zware man en een lichtere man. Man omdat op alle twee de plaatsen waar de dode meisjes zijn ontdekt sporen zijn gevonden van sperma. Hoewel de kinderen niet verkracht zijn door alle twee. Van de een is sperma gevonden op en in het lichaam van de ander een klein stukje verder op. De een verkrachte haar terwijl de ander toekeek en met zich zelf bezig was.

De twee (blanke) mannen worden het bureau binnen gebracht. De FBI wil ze eerst laten zweten voordat de gesprekken beginnen. Voordat de FBI ook maar met wat dan ook kan beginnen komt het hoofd van politie de verhoorkamer in waar al het bewijs ligt en waar de mannen hun strategie bespreken.

“Waarom zijn mijn neef en zijn zoon opgepakt, hebben jullie enig idee wie mijn neef is? Het is al een schandaal dat jullie zijn jongste zoon opgesloten hebben en nu dit’
Silvester drukt zijn sigaret rustig uit alvorens Rafferty aan te kijken.

“Uit het bewijs blijkt dat die twee mannen waarschijnlijk betrokken zijn bij de twee moorden op minderjarig kinderen. Voetstappen en bandensporen zijn gevonden en vingerafdrukken op een armband van een van de meisjes. En nu willen wij die twee even spreken. Is zijn jongste zoon agent Speed, wat interessant.”

“Ik ben daarbij aanwezig. Mijn neef is geen moordenaar. Hij is advocaat en een van de rijke mensen uit de streek. Hij heeft verdomme huizen gebouwd voor de negers hier.”

“Meneer Rafferty, u bent van het onderzoek af gehaald en het is u verboden om met de twee verdachten te spreken. Agent Woolson zal u naar buiten begeleiden, dan kan Melville de verdachten ophalen. Dag meneer.”

De twee mannen worden binnen geleid. Wat direct opvalt, is de arrogante houding van de oudste, strijdlustig en vol zelfvertrouwen. Iemand die de wet kent en doordrongen is van zijn gelijk en kunnen. De jongere man is een stuk minder zelfverzekerd. Bij schuchter, bijna. Als hij de arrogante houding van zijn vader goed bekijkt komt er iets van branie terug.

Silvester leest het dossier als de twee mannen willen gaan zitten.

“Wie zei dat u mocht gaan zitten? Sta op, NU!”

De oudste bleef zoals verwacht gewoon zitten en kijkt Silvester aan met een dodelijke blik.

“Waar haalt u de moed vandaan om mij en mijn zoon te arresteren. Weet u wel wie ik ben. En waarom zit mijn andere zoon vast.”

“Ga godverdomme staan tot ik zeg dat je mag gaan zitten, Melville trap die idioot van die stoel af.”

“Graag meneer Silvester, heel graag”

De oudere man kiest eieren voor zijn geld en gaat staan. Silvester heeft een groot voordeel, zij enorme postuur. Langer en breder dan de meeste mensen, daarnaast heeft hij een stem die past bij zijn dreigende postuur, laag en zwaar. Hij gaat staan en richt zich volledig op, in al zijn volle dreiging.

“Ga toch zitten meneer Speed en jij ook. Even voor de duidelijkheid, hier heb ik het voor het zeggen en mag u pas praten als ik het zeg. Ben ik duidelijk. IK bepaal de regels en niet u, noch u neef de commissaris.”

Silvester praat zacht maar buigt langzaam over de tafel en de heren heen en maakt indruk. De grote praatjes zijn momenteel wat minder, maar niet helemaal verdwenen. Aan het hoofd van meneer Speed is duidelijk de afkeur te zien en de vulkaan die spoedig gaat ontploffen.

“Om met het eerste deel te beginnen. U en uw zoon hier worden verdacht van de moord op minimaal twee minderjarige meisjes. Die niet alleen beestachtig vermoord zijn maar ook door een

behoorlijke zieke geest zijn verkracht. Daarom bent u hier. Twee daders en u en uw zoon voldoen aan het signalement.

Uw andere zoon zit vast omdat hij in koelen bloede een Canadees staatsburger heeft vermoord. Momenteel wordt er overleg gepleegd omtrent de uitzetting naar Canada.

Maar laten we beginnen bij het begin. U bezit een Cadillac Seville waarvan onlangs een nieuwe sleutel gemaakt moest worden."

"Absurd ik heb niemand vermoord, noch mijn twee zonen. Onzin. Ik hoop voor u dat u bewijzen heeft. Niemand beschuldigd de Speed familie en komt er mee weg. En ja ik bezit zo'n auto ja, wat dan nog."

"Uw zoon die nu in het gevang zit te wachten op uitlevering heeft direct en zonder aarzeling of dwang toe gegeven. Die beschuldiging staat. Natuurlijk bezit u een Cadillac Seville, u bent immers een stijlvolle man. Dat is duidelijk te zien."

"Mijn zoon is agent. Als hij op iemand schiet is dat als agent, niet als burger."

"Hij heeft volmondig toegegeven dat hij de moordenaar is van Henry Kennedy"

"Die neger, de moordenaar van dat meisje. Wat een giller."

De twee mannen, vader en zoon moeten moeite doen om niet te lachen.

Met de stem van een muis zegt de zoon.

"Mijn broer heeft dus nog steeds geen mens gedood, een domme neger"

Derk Joplin die tot nu toe zwijgend heeft toegekeken staat op, loopt op de zoon af en slaat het zo hard met zijn vlakke hand in het gezicht dat het klinkt als een gewerschot. Het hoofd slaat naar rechts en veert weer terug. Met tranen in de ogen kijkt het slachtoffer naar de dader.

"Als ik die taal nog een keer hoor dan sla ik niet meer maar schiet ik, direct en raak is dat duidelijk. Meneer Kennedy is meer mens dan jullie verrotte familie bij elkaar."

Ondanks dat Joplin erg zacht praat komt de boodschap duidelijk over.

De vader vindt als eerste zijn tong terug.

"Ik wil dat die man weggaat. Hij heeft mijn zoon geslagen. Dat pik ik niet."

"Ach, meneer Speed ik heb niets gezien, jij inspecteur Bradley, of jij Melville? Hebben jullie wat gezien."

Alle twee schudden van nee.

"Goed we gaan verder. Bij het eerste dode meisje lag Jackson Pratville, met een schotwond midden in zijn borst en een aantal messteken. Zou u weten waarom de dader nog met een mes tekeer moet gaan als het schot al zo duidelijk dodelijk is. Wij staan voor een raadsel."

Silvester praat zo normaal en rustig dat het lijkt alsof hij tegenover zijn gelijke zit. De oude Speed gaat er in mee terwijl de jongere nog altijd boos in de richting van Joplin kijkt.

"Woede denk ik. Misschien dat die man de moordenaar stoorde. Of misschien omdat het een neger is. Begrijp me niet verkeerd maar de meeste mensen hier zien de zwarte bevolking als minderwaardig. De moordenaar zal wel van hier komen."

"Inderdaad een hoop woede, dat dacht ik ook. Er was met een mes in Jacksons lijf gehakt. Hetzelfde mes trouwen als waarmee de twee meisjes zijn gedood."

De jonge Speed kijkt met een ingehouden blij gezicht als het over de moord op Jackson Pratville gaat. Hij doet duidelijk zijn best niet te lachen.

Op dat moment komt Woolson binnen. Hij fluistert wat in het oor van Silvester en geeft hem doos waarop met grote letters BEWIJS staat. Met nauwelijks een reactie kijkt hij Melville aan.

"Wil jij de zoon even meenemen. Ik wil even met zijn vader alleen praten. Misschien kan hij een kop koffie krijgen, en wij ook graag. Melk en suiker meneer Speed?"

Melville en Woolson begeleiden de zoon naar buiten. Even later komt een dame de gevraagde koffie brengen. Een thermosfles vol een aantal kopjes en suiker en melk.

"De agent die net binnen kwam is net als zijn collega Melville een agent van de FBI, zijn naam is Woolson. Ze schijnen geen voornaam te hebben. Maar dat is redelijk normaal bij de FBI geloof ik. Maar goed waar was ik. Oh ja de moord op Jackson Pratville die door dezelfde is gepleegd als de twee meisjes. En zoals het er nu naar uit ziet zelfs een paar meer. Woolson heeft zojuist een bericht

gekregen dat er twee lichamen zijn gevonden van meisjes die op dezelfde manier zijn afgeslacht. Twee meisjes waar de politie al een tijd naar op zoek was. Eén van vijftien en ééntje een jaar jonger. Vriendinnen die gelijktijdig verdwenen twee jaar geleden.

En weet u waar deze zijn gevonden meneer Speed? Natuurlijk weet u dat. Ze lagen begraven achter uw tuinhuisje aan de rand van u tuin maar duidelijk in uw tuin. Weet u waarom ik weet waarom u dat weet. Er staat zo'n grote muur om uw tuin heen dat alleen de vogel ongestoord binnen kunnen komen."

"Ik weet niets van lijken in mijn tuin. Die muur staat er pas heel kort."

Silvester pakt iets uit de doos.

"Deze manchetknoop komt uit uw huis. De enige waarvan er maar één is."

"De ander ben ik al een hele tijd kwijt, inderdaad"

"Ik heb de tweede gevonden, of eigenlijk heeft Bradley deze gevonden, weet u waar? In de hand van het dode meisje dat als laatste is vermoord, hoe komt die daar? We hebben ook een overhemd gevonden met bloedvlekken en een kapot getrokken mouwboord. Net waar een manchetknoop hoort te zitten. Ook zijn er in de schuur wat messen gevonden. Ze zij nu aan het kijken of deze daadwerkelijk overeen komen met de messen die bij de moorden zijn gebruikt. Ook zijn wat bemodderde schoenen uit uw schuur gekomen, twee paar. Nog wat te zeggen of liever een advocaat?"

De oude Speed zit een tijd stil voor zich uit te kijken. Roerloos als uit steen gehouwen. Aan de markante kop is een achtbaan van emotie te zien. Van rood naar grijs en alles wat daar tussen zit. De stem is gebroken als hij eindelijk praat.

"Nee geen advocaat. Niet nodig. Ik vertel u mijn verhaal wel. Ik ben zelf advocaat en weet wat mijn rechten zijn al wil ik daar nu geen gebruik van te maken.

Martin en Phil zijn tweelingbroers maar totaal verschillend al is een ding wel hetzelfde en dat komt door mij. Phil werd politiemann en Martin steeds onhandelbaarder.

Elk verhaal heeft zijn begin, daar zal ik dan ook starten.

Hun moeder is bij de geboorte overleden. Ik heb me zelfs altijd voorgehouden dat ze een infectie kreeg van de vroedvrouw. Een negering uit de buurt. Onzin natuurlijk maar ik geloofde dat daadwerkelijk. Ik nam het die zwarten kwalijk dat de liefde van mijn leven dood ging. In het begin moest ik mijn eigen kinderen ook niet. Maar zij waren alles dat ik nog had, dat en de haat die in mij groeide en die ik overbracht op mijn zonen. Ik zoek geen excuus. Weet je hier is het heel makkelijk om negers te haten, niemand weet echt waarom maar hier voelen blanken zich nog superieur boven de kleuringen. Mijn haat was alleen maar een stuk groter.

Phil gaat op voor moord op een Canadees. Wie had dat gedacht.

Maar Martin die is het ergst. Ik was er altijd bij en ik deed ook mee. Meegezogen in zijn gekte. De eerste keer was langer geleden dan twee jaar. Het begon ongeveer tien jaar gelden. Martin had een zwarte hoer op gepikt en meegenomen naar huis. Misschien wel om mij te pesten, wie weet. Hij heeft seks met haar gehad, iets te ruw. Ze schreeuwde de hele boel bij elkaar en dreigde met politie en zo. Uit woede heb ik haar geslagen. Te hard ze viel bewusteloos neer. Martin dook er boven op en met een mes stak hij een aantal keer op haar in. Schreeuwend, vloekend met schuim op zijn mond. Helemaal de weg kwijt.

Een paar dagen later kwam hij met een ander thuis. Te jong om legaal te zijn maar hij verkrachtte haar net zo makkelijk, na afloop hebben wij haar vast gebonden en in de kelder opgesloten. Martin ging drie dagen lang elke dag de kelder in. Ik hoorde haar gillen. Na drie dagen ging ik kijken en vond ik haar bloedend maar levend nog steeds vast gebonden aan de radiator. Er knapte iets bij mij. Ik heb haar verkracht en toen ze bijkwam vermoord. Ik heb haar strot doorgesneden. Toen Martin dat zag stond hij te lachen. Hij heeft haar met een mes in stukken gesneden en ergens gedumpt. Geen idee waar.

Daarna was het een tijd stil en ging het redelijk met Martin. Tot twee jaar geleden. Hij heeft de twee meiden meegenomen in mijn auto en naar huis gebracht. Martin verkrachte ze waarna ik ze vermoorde. Dan ontstak Martin in een razernij en ging ze met een mes te lijf. Hakkend en stekend tot hij onder het bloed zat. Hij heeft zelfs stukken gegeten. Het ging weer een tijdje goed en van Phil hoorde we dat de politie de zoektocht was gestaakt. Ik denk dat Phil heel goed wist wie de dader of eigenlijk daders waren.

Het een na laatste meisje hebben we samen uitgezocht. We hebben haar samen gebruikt. Eerst ik en daarna Martin. We keken om beurten toe. Toen Martin bezig was kwam daar ineens die zwarte man tevoorschijn. In een primaire reactie schoot ik op hem. Volgen mij was hij al dood voor hij de grond raakte. Martin ging het lijk te lijf met een mes terwijl ik het meisje dode.

De laatste vocht terug. Martin heeft haar behoorlijk moeten slaan voordat we iets konden doen. Ik had toen al geen zin meer maar Martin wel. Ruw en meedogenloos ging hij te keer. Het leek wel of hij het nog fijner vond nu zij buiten kennis was. Na afloop heeft hij haar getracht in stukken te snijden. Eerst met mijn mes daarna met zijn eigen mes.

Het ging zelfs voor mij te ver.

Sorry”

De man had niet eens door dat Woolson binnen kwam met en verklaring van de zoon Martin. Eigenlijk vrijwel het zelfde verhaal met één verandering. Hij vond dat hij door zijn vader gedwongen was.

Phil Speed werd inderdaad uitgeleverd aan Canada en veroordeelt tot twintig jaar gevangenisstraf. Hij pleegde binnen een jaar zelfmoord. Niemand rouwde er om.

Martin Speed onderging een uitgebreide psychische test en werd volkomen bij zijn volle verstand bevonden. De doodstraf werd uitgesproken en hij wacht al acht jaar op voltrekking van het vonnis. Ook de vader Harold Speed werd uitgebreid getest en zijn geestestoestand werd als zeer labiel omschreven. Zeer beïnvloedbaar en zo ontliet hij de doodstraf. Wel mag hij de rest van zijn leven achter de tralies doorbrengen zonder ook maar enige kans op vervroegde vrijlating.

Hoofd van de politie Rafferty werd ontslagen en werkt ergens op een kantoor, weg van de media die hem weken lang achtervolgde.

Bradley nam het over en heeft samen met Silvester een grondig onderzoek gedaan naar racisme binnen het korps. De eerste zwarte agent werd dan ook binnen een jaar aangenomen.

Henry Kennedy is en blijft dood. Zijn lichaam werd in Canada begraven. Op het academisch ziekenhuis in Toronto staat nog steeds een buste van Henry en er is een leerstoel naar hem vernoemt.